

Posudek konzultanta

na rigorózní práci Mgr. Jaroslava Drahovzala

„Odpovědnost zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli.“

Předložená rigorózní práce má 120 stran. Autor svoji práci kromě úvodu a závěru člení do 6 částí. V těchto částech se zabývá odpovědností v pracovním právu, odpovědností za škodu, odpovědností zaměstnance za škodu, předcházení škodám – prevenční povinností, odpovědností zaměstnance za škodu a evropským pracovním právem a konečně možností pojištění odpovědnosti za škodu při výkonu povolání. Jednotlivé části jsou dále podrobněji členěny.

Téma zvolené autorem je aktuální. Systém práce zvolený autorem považuji za vhodný.

Práce je psána v zásadě věcně správně. Nicméně je třeba uvést, že např. v kapitole, kde se rigorozant obecně zabývá odpovědností v pracovním právu, do značné míry přebírá řadu pasáží z literatury, aniž vždy na tuto literaturu odkazuje.

V řadě případů rovněž autor používá starší literaturu, a to typicky, pokud využívá komentář k již zrušenému zákoníku práce. Pozitivní je sice skutečnost, že autor hojně pracuje s judikaturou, ale zde se rovněž jedná především o práci se starší judikaturou a je jistý deficit novější judikatury. Navíc je práce zaměřena na odpovědnost zaměstnance za škodu, ale v některých případech jsou používány judikáty týkající se odpovědnosti zaměstnavatele za škodu.

Z dílčích připomínek by autor měl vysvětlit např. tvrzení na straně 43, že „odpovědný zaměstnanec má možnost prokázat, že vznik konkrétní škody nezavinil, a že tedy není dána příčinná souvislost mezi zaviněním a škodou“. Dále lze mít výhrady k přesnosti použité terminologie, a to např. na straně 58 a 59 či 62 apod. Na straně 72 a násl. se zdá, že rigorozant opomněl § 255 odst. 2 až 4 zákoníku práce.

Kromě shora uvedené připomínky směřující k nedostatečnému využívání novější literatury a kromě naznačené výtky uvedené úvodem o přejímání pasáží z literatury bez patřičných odkazů, lze autorovi též vytknout, že u kolektivních prací necituje autora příslušné kapitoly či pasáže.

Závěr práce by mohl, dle mého názoru, naznačit více problémů de lege ferenda a rovněž by autor měl blíže rozvézt své tvrzení, že „jako pozitivní lze hodnotit, že pracovní právo nyní na rozdíl od předchozího zákoníku práce, neprotěžuje zaměstnance již tak výrazně, ale lépe odpovídá modernímu pojetí vztahu zaměstnavatele a zaměstnance“. Toto tvrzení by bylo třeba objasnit zejména s ohledem na předmět rigorózní práce.

Závěrem konstatuji, že práce Mgr. Jaroslava Drahovzala přes shora uvedené výhrady se jeví způsobilá obhajoby za předpokladu, že autor dostatečně vysvětlí a obhájí svá některá tvrzení.

V Praze dne 1. března 2011

prof. JUDr. Miroslav Bělina
konzultant